

sygn. akt VI ACa 103/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA– Irena Piotrowska

Sędzia SA– Ewa Stefańska (spr.)

Sędzia SA – Ryszard Sarnowicz

Protokolant: – sekr. sąd. Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z wniosku Szkoły (...) w W.

z udziałem Skarbu Państwa reprezentowanemu przez Ministra Skarbu Państwa

o udzielenie zgody na dokonanie czynności prawnej

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 października 2013 r.

sygn. akt XXV Ns 57/13

postanawia:

1. oddalić apelację;

2. zasądzić od Szkoły (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI ACa 103/14

UZASADNIENIE

W dniu 9 kwietnia 2013 r. wnioskodawca Szkoła (...) w W. złożył do Sądu Okręgowego w Warszawie odwołanie na podstawie art. 5c ust. 5 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1224, zwanej dalej „ustawą o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa”), z uwagi na nieuwzględnienie przez Ministra Skarbu Państwa jego sprzeciwu wobec odmowy wyrażenia zgody na dokonanie czynności prawnej, i domagał się orzeczenia przez Sąd o wyrażeniu zgody na sprzedaż - na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (Dz. U. 2001 r. Nr 4, poz. 24 ze zm., zwanej dalej „ustawą o zasadach zbywania mieszkań”) - nieruchomości gruntowej zabudowanej położonej w Ł. przy ul. (...), składającej się z działek o nr ew. (...) z obrębu (...), o łącznej powierzchni 0,0989 ha, dla której Sąd

Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa Wydział (...) prowadzi księgę wieczystą nr KW (...), na rzecz: E. Z. - udziału wynoszącego 0,252 części we współwłasności nieruchomości za cenę 13.038 zł; G. M. - udziału wynoszącego 0,244 części we współwłasności nieruchomości za cenę 12.383 zł; J. R. - udziału wynoszącego 0,228 części we współwłasności nieruchomości za cenę 11.785 zł; Z. T. - udziału wynoszącego 0,276 części we współwłasności nieruchomości za cenę 14.986 zł.

Uczestnik Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa wnosił o oddalenie odwołania.

Postanowieniem z dnia 24 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek Szkoły (...) w W. o udzielenie zgody na dokonanie czynności prawnej.

Postanowienie Sądu Okręgowego zostało wydane w oparciu o poniższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

Z dniem 11 września 2005 r. wszedł w życie art. 256 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2005 r. Nr 164, poz. 1365, zwanej dalej „ustawą - Prawo o szkolnictwie wyższym”), na podstawie którego grunty Skarbu Państwa pozostające w użytkowaniu wieczystym uczelni publicznej stały się jej własnością, co - odnośnie przedmiotowej nieruchomości - potwierdził Wojewoda (...) decyzją nr (...) z dnia 28 marca 2008r.

Szkoła (...) w W. złożyła do Ministra Skarbu Państwa wniosek o udzielenie zgody na dokonanie czynności prawnej polegającej na sprzedaży udziałów w przedmiotowej nieruchomości na rzecz najemców budynku mieszkalnego, będących pracownikami wnioskodawcy. Osoby te zajmują cztery osobne mieszkania, przy czym nie doszło do ich wyodrębnienia, ponieważ w budynku tym możliwe byłoby wyodrębnienie jedynie dwóch samodzielnych lokali mieszkalnych w rozumieniu ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze zm.). We wniosku wskazano, że wartość rynkowa przedmiotowej nieruchomości wynosi 1.043.840 zł, natomiast cena jej sprzedaży miałaby wynieść 52.192 zł.

Wnioskodawca wyjaśnił, że konieczność uzyskania tej zgody wynika z treści art. 90 ust. 4 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, zgodnie z którym rozporządzanie przez uczelnię publiczną składnikami aktywów trwałych w rozumieniu przepisów o rachunkowości, w zakresie określonym w ustawie o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, wymaga zgody ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, w przypadkach gdy wartość rynkowa przedmiotu rozporządzenia przekracza równowartość w złotych kwoty 250.000 euro, obliczonej na podstawie średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski, według stanu z dnia wystąpienia o zgodę.

Pismem z dnia 28 lutego 2013 r. Minister Skarbu Państwa odmówił udzielenia zgody na dokonanie wnioskowanej czynności prawnej. Zdaniem uczestnika przedmiotowy budynek nie może zostać uznany za „jednorodzinny budynek mieszkalny”, o którym mowa w art. 2 pkt. 3 lit. b ustawy o zasadach zbywania mieszkań, a zatem bezpodstawną byłaby sprzedaż zabudowanej nim nieruchomości na warunkach preferencyjnych, tj. z bonifikatą.

Od odmowy udzielenia zgody, na podstawie art. 5c ust. 4 ustawy o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, Szkoła (...) w W. wniosła sprzeciw, domagając się przyjęcia definicji „domu jednorodzinnego” odwołującego się do wykładni historycznej art. 2 pkt. 3 lit. b ustawy o zasadach zbywania mieszkań.

Pismem z dnia 26 marca 2013 r. Minister Skarbu Państwa nie uwzględnił sprzeciwu, podtrzymując dotychczasową argumentację. Od pisma tego wnioskodawca złożył odwołanie do Sądu, na podstawie art. 5c ust. 5 ustawy o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa.

W ocenie Sądu pierwszej instancji odwołanie Szkoły (...) w W. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem postępowania wywołanego wniesieniem odwołania na podstawie art. 5c ust. 5 o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa jest rozpoznanie żądania wyrażenia zgody na dokonanie zindywidualizowanej czynności prawnej, a nie inicjowanie swoistego „postępowania odwoławczego” służącego jedynie kontroli negatywnego stanowiska Ministra Skarbu Państwa. W postępowaniu tym sąd ocenia, czy istnieją prawne podstawy wydania rozstrzygnięcia pozytywnego lub negatywnego, kierując się kryteriami

określonymi w art. 5b i nast. ustawy o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, a więc w szczególności kryteriami legalności i gospodarczej racjonalności czynności prawnej.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że ustawa o zasadach zbywania mieszkań wprowadziła wyjątkowy tryb zbywania nieruchomości z bonifikatą, stąd jej przepisy nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej. W art. 2 ust. 3 lit. b ustawy zawarto definicję „mieszkania”, przez które należy rozumieć m.in. „zabudowaną jednorodzinny budynek mieszkalny nieruchomości gruntową, będącą własnością zbywcy lub oddaną mu w użytkowanie wieczyste”. Tymczasem wnioskodawca próbuje rozszerzyć tę definicję poprzez nieuprawnione odwołanie się do wykładni historycznej i celowościowej, pozostającej w sprzeczności z definicją „jednorodzinny budynek mieszkalny” zawartą w art. 3 ust. 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku - Prawo budowlane (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 ze zm.). Zgodnie z treścią powołanego przepisu „budynek mieszkalny jednorodzinny” to „budynek wolno stojący albo budynek w zabudowie bliźniaczej, szeregowej lub grupowej, służący zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, stanowiący konstrukcyjnie samodzielną całość, w którym dopuszcza się wydzielenie nie więcej niż dwóch lokali mieszkalnych albo jednego lokalu mieszkalnego i lokalu użytkowego o powierzchni całkowitej nieprzekraczającej 30 % powierzchni całkowitej budynku”. W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowy budynek nie mieści się w definicji „mieszkania” zawartej w art. 2 pkt. 3 lit. b ustawy o zasadach zbywania mieszkań, co uniemożliwia zbycie nieruchomości z bonifikatą 95 % ceny, o której mowa w art. 6 ust. 1 i 4 ustawy.

Sąd pierwszej instancji wskazał ponadto, że wątpliwości budzi istnienie uprawnienia osób, na rzecz których miałyby nastąpić zbycie mieszkań. Zgodnie treścią art. 2 ust. 2 ustawy o zasadach zbywania mieszkań, przez osobę uprawnioną należy rozumieć: (a) najemcę, zajmującego mieszkanie na podstawie umowy najmu zawartej na czas nieoznaczony lub decyzji administracyjnej o przydziale, a także pracownika zbywcy, z którym przed dniem 12 listopada 1994 r. zawarto umowę najmu na czas oznaczony związaną ze stosunkiem pracy, (b) stale zamieszkałych z najemcą w chwili jego śmierci, małżonka, zstępny, wstępny, rodzeństwo, osobę go przysposabiającą albo przez niego przysposobioną oraz osobę pozostającą we wspólnym gospodarstwie domowym. Zgodnie z powołanymi przepisami, na podstawie umów najmu bądź decyzji administracyjnych osobom uprawnionym mieszkania były udostępniane do ich wyłącznej dyspozycji, zaś w przedmiotowej sprawie każdy z najemców korzystał na wyłączność jedynie z określonej części budynku.

Sąd Okręgowy podkreślił, że Szkoła (...) w W. domaga się wyrażenia zgody na zbycie przedmiotowej nieruchomości łącznie na rzecz wszystkich osób, poprzez przeniesienie na ich rzecz udziałów we współwłasności odpowiadających wielkości zajmowanych przez poszczególnych nabywców pomieszczeń oddanych im do wyłącznego korzystania na podstawie umów najmu bądź decyzji administracyjnych. W przedmiotowej sprawie miało więc miejsce korzystanie przez poszczególne osoby z określonych pomieszczeń, a nie korzystanie przez wszystkich najemców z całości jednorodzinny budynek mieszkalny. Sąd pierwszej instancji uznał, że w tej sytuacji nie jest możliwe nabycie całego budynku przez kilka osób uprawnionych na współwłasność.

Sąd pierwszej instancji zauważył również, że ponieważ w przedmiotowej sprawie niesporne jest, iż w zajmowanym przez najemców budynku nie ma możliwości wyodrębnienia czterech lokali mieszkalnych, realizacja planowanej umowy jest trwale niemożliwa.

Za niezasadną uznał Sąd Okręgowy także argumentację wnioskodawcy, że ponieważ utrzymanie przedmiotowego budynku mieszkalnego generuje znaczne koszty, celowe jest zbycie go na rzecz najemców. Sąd pierwszej instancji wskazał, że sprzedaż nieruchomości z 95% bonifikatą, tj. za kwotę 52.192 zł, w sytuacji gdy jej wartość rynkowa wynosi 1.043.840 zł, nie jest przejawem dbałości o majątkowe interesy Szkoły (...) w W..

Od powyższego postanowienia apelację wniósł wnioskodawca, zaskarżając je w całości i domagając się jego zmiany poprzez orzeczenie o udzieleniu zgody na dokonanie czynności prawnej, zaś w razie uznania, że wydanie orzeczenia merytorycznego wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawca zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

- 1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 pkt 3 lit. b w zw. z art. 2 pkt 2 lit. a ustawy o zasadach zbywania mieszkań przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że niedopuszczalne jest zbycie mieszkania przez przeniesienie udziałów we współwłasności nieruchomości, obejmującej grunt i posadowiony na nim jednorodzinny budynek mieszkalny podczas, gdy żaden z przepisów ustawy nie zabrania nabycia mieszkania przez więcej niż jedną osobę na zasadzie współwłasności;
- 2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o zasadach zbywania mieszkań przez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie, że cena 14.986,00 zł, za którą wnioskodawca zamierza zbyć mieszkanie na rzecz Z. T., wynika z ustawowej ulgi za okres pracy i okres najmu;
- 3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 4 ustawy o zasadach zbywania mieszkań przez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie, że: cena 13.038,00 zł, za którą wnioskodawca zamierza zbyć mieszkanie na rzecz E. Z. wynika z faktu, że jest ona emerytowanym pracownikiem Szkoły (...) w W.; cena 12.383,00 zł, za którą wnioskodawca zamiera zbyć mieszkanie na rzecz G. M. wynika z faktu, że jest on emerytowanym pracownikiem Szkoły (...) w W.; cena 11.785,00 zł, za którą wnioskodawca zamiera zbyć mieszkanie na rzecz J. R. wynika z faktu, że jest on emerytowanym pracownikiem Szkoły (...) w W.;
- 4) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznanie, że sprzedaż nieruchomości będącej przedmiotem niniejszego postępowania nie pozostaje w zgodzie z zasadami racjonalnej gospodarki finansowej jednostki sektora finansów publicznych, podczas gdy nieruchomość ta wymaga remontu i wnioskodawca ponosi wysokie koszty eksploatacyjne, a co za tym idzie nabycie jej przez dotychczasowych najemców stanowi przejaw dbałości o majątkowe interesy wnioskodawcy;
- 5) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 67 § 2 k.p.c. przez oznaczenie Ministra Skarbu Państwa jako statio fisci Skarbu Państwa, podczas gdy Skarb Państwa jako strona postępowania powinien być oznaczony przez wymienienie państwowej jednostki organizacyjnej, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy w zakresie orzeczenia wobec organu, który nie jest stroną w sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne. Także ocena prawna wyrażona przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia jest w większości prawidłowa.

Nie ma racji wnioskodawca zarzucając w apelacji naruszenie art. 2 pkt 3 lit. b w zw. z art. 2 pkt 2 lit. a ustawy o zasadach zbywania mieszkań przez uznanie za niedopuszczalne zbycia mieszkania poprzez przeniesienie na najemców udziałów we współwłasności nieruchomości. W przedmiotowej sprawie niesporne jest, że budynek jest zajmowany przez czterech najemców, z których każdy korzysta z przydzielonych mu do wyłącznego używania pomieszczeń, stanowiących jedynie fragment budynku. Jedynie więc te pomieszczenia mogłyby być rozważane jako „mieszkanie” zajmowane przez każdego z najemców. Jednakże ponieważ w budynku tym nie ma możliwości wyodrębnienia własności czterech lokali mieszkalnych w rozumieniu ustawy o własności lokali, należy przyjąć, że pomieszczenia zajmowane przez każdego z najemców nie spełniają przesłanek „mieszkań” w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 3 lit a ustawy o zasadach zbywania mieszkań.

Wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, w ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest również podstaw do przyjęcia, że najemcy ci zajmują wspólnie całość budynku, który miałby spełniać przesłanki „mieszkania” w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 3 lit b ustawy o zasadach zbywania mieszkań. Przyjęcie tej koncepcji wymagałoby bowiem ustalenia, że osoby te korzystają wspólnie z całego budynku, co nie ma miejsca w przedmiotowej sprawie i nie wynika nawet z twierdzeń samego

wnioskodawcy. Najemca, który zajmuje jedynie określone pomieszczenia, a więc fragment budynku, nie może stać się nabywcą całego budynku (nawet w udziale) na preferencyjnych zasadach określonych w art. 6 ust. 1 i 4 ustawy o zasadach zbywania mieszkań.

W tej sytuacji argument wnioskodawcy, że żaden z przepisów ustawy nie zabrania nabycia „mieszkania” przez więcej niż jedną osobę na zasadzie współwłasności, jest pozbawione znaczenia w przedmiotowej sprawie. Mógłby on bowiem mieć znaczenie jedynie w sytuacji, gdyby każdy z najemców był osobą uprawnioną w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy w odniesieniu do „całej nieruchomości gruntowej zabudowanej jednorodziennym budynkiem mieszkalnym”, o której mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3 lit a ustawy o zasadach zbywania mieszkań, a nie wyłącznie jej określonej części.

Niezasadne są również zarzuty naruszenia art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 4 ustawy o zasadach zbywania mieszkań przez pominięcie, że wskazane ceny, za które wnioskodawca zamierza zbyć mieszkanie na rzecz poszczególnych najemców wynikają bądź z faktu, że są oni emerytowanymi pracownikami Szkoły (...) w W., bądź z ustawowej ulgi za okres pracy i okres najmu. Zaskarżone orzeczenie nie opiera się bowiem na zastosowaniu powołanych przepisów.

Nie ma racji również skarżący zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznanie, że sprzedaż nieruchomości będącej przedmiotem niniejszego postępowania nie pozostaje w zgodzie z zasadami racjonalnej gospodarki finansowej jednostki sektora finansów publicznych. W apelacji nie wskazano bowiem, jakie dowody miałyby zostać przez Sąd pierwszej instancji ocenione w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Tymczasem Sąd Apelacyjny zauważa, że w przedmiotowej sprawie wnioskodawca i uczestnik ograniczyli się do wymiany pism procesowych, nie przedstawiając sądowi jakichkolwiek dowodów.

Nietrafny jest także zarzut naruszenia art. 67 § 2 k.p.c. przez oznaczenie występującego w charakterze uczestnika Ministra Skarbu Państwa jako statio fisci Skarbu Państwa. Wbrew pogładowi wyrażonemu w apelacji w orzecznictwie utrwalony jest już pogląd, że podmioty niemające osobowości prawnej zajmują samodzielną pozycję w postępowaniu sądowym tylko wtedy, gdy przepisy szczególne w sposób wyraźny przyznają im zdolność sądową. W przeciwnym razie, jeśli są organami administracji rządowej, występują jako stationes fisci Skarbu Państwa. Ponieważ żaden przepis ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1224) nie przyznaje Ministrowi Skarbu Państwa zdolności sądowej, stroną przedmiotowego postępowania jest Minister Skarbu Państwa występujący jako statio fisci Skarbu Państwa (por. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2006 r., sygn. akt III CZP 50/06, OSNC 2007/6/80).

Zgodnie z art. 67 § 2 k.p.c. za Skarb Państwa czynności procesowe podejmuje organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, lub organ jednostki nadrzędnej. Unormowanie to jest konsekwencją faktu, że Skarb Państwa jest szczególną osobą prawną, która nie ma siedziby, ani organów w rozumieniu art. 38 k.c. Zgodnie z art. 17a ust. 2 ustawy o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, do czynności prawnych dokonywanych z naruszeniem przepisów o właściwości i reprezentacji Skarbu Państwa stosuje się odpowiednio art. 103 § 1 i 2 k.c. Oznacza to, że ustawodawca traktuje czynności prawne dokonane w imieniu Skarbu Państwa z naruszeniem przepisów o reprezentacji jako dokonane przez rzekomego pełnomocnika działającego bez umocowania lub z przekroczeniem jego zakresu. Nie znajduje tu zastosowania art. 39 k.c., który reguluje skutki działania fałszywego organu, co wynika z faktu, że Skarb Państwa jako osoba prawna nie ma organów w rozumieniu art. 38 k.c. Cechy państwowej jednostki organizacyjnej (statio fisci) ma urząd ministra, tj. ministerstwo, zaś organem tej jednostki jest minister, który za Skarb Państwa podejmuje czynności procesowe.

W przedmiotowej sprawie Sąd pierwszej instancji wprawdzie dokonał doręczenia odpisu wniosku i zawiadomienia o terminie rozprawy (k. 25 akt) do Ministra Skarbu Państwa, jednakże w protokołach rozprawy oraz zaskarżonym postanowieniu jako uczestnika prawidłowo wskazał Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu (k. 46 i 74 akt). Doręczenie do uczestnika dokonane było przy nieprecyzyjnym wskazaniu podmiotu, lecz na prawidłowy adres statio fisci Skarbu Państwa. W ocenie Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że uczestnikiem jest Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa i z jego udziałem toczyło się postępowanie przed Sądem pierwszej instancji.

W judykaturze wskazuje się, iż sąd nie jest władny oznaczyć Skarbu Państwa jako strony tylko wówczas, gdy żądanie oparte zostało na twierdzeniu, że wskazana jednostka jest podmiotem odrębnym od Skarbu Państwa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2001 r., sygn. akt III CZP 10/01, OSNC 2001/10/147), natomiast w pozostałych wypadkach powinien to uczynić. W uzasadnieniu powołanej uchwały wskazano, że według art. 34 k.c. Skarb Państwa jest w stosunkach cywilnoprawnych podmiotem praw i obowiązków, które dotyczą mienia państwowego nie należącego do innych państwowych osób prawnych. Każda zatem czynność cywilnoprawna takiej państwowej jednostki organizacyjnej jest de iure civili czynnością Skarbu Państwa, bowiem jednostki te działają na rachunek Skarbu Państwa. Taka właśnie sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie.

Podstawą orzeczenia Sądu Apelacyjnego był art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c.